

købe nu; men hvis Rigsdagen forkaster Købet af dem, er det mere end tvivlsomt, om de atter vil være til at faa. Jeg synes derfor, jeg har kunnet beslutte mig til at anbefale ogsaa andre at stemme paa det af Mindretallet i Betænkningen under Nr. 3 opførte Forslag om at købe Ejendommene i Tordenskjoldsgade Nr. 5 og Heibergsgade Nr. 7.

Paa dette Tidspunkt finder jeg ikke Anledning til at fordybe mig yderligere i det meget interessante Stof, der foreligger, og som jeg antager, ærede Medlemmer har stiftet noget Bekendtskab med. Jeg vil nu afvente, hvad de paagældende ærede Ordførere har at sige om deres specielle Forslag, saa vil det sandsynligvis være nødvendigt, at man udtaler mere direkte, hvad man maatte anse for det mest formaalstjenlige. Her har jeg blot villet kortelig antyde, at for den danske Stat maa det unægtelig være en Pligt trods Krigstid og Dyrtid og finansielle Vanskeligheder vedvarende at støtte Kunsten. Det er sikkert nok, at det først og fremmest gælder om at ordne de materielle Levevilkkaar, thi det er Grundlaget for al menneskelig Eksistens; men derfor bør man dog ikke sige, at Kunsten er noget, man kun nødig støtter, og at, naar man endelig har været tvunget til at gøre det, saa har det været, som maaske enkelte Medlemmer har ment og ogsaa enkelte har udtalt, fordi man i Kraft af Tradition og andet ikke uden videre kunde skyde det hele fra sig; helst saa man maaske imidlertid fra enkelte Sider, at Staten intet havde med Skuespil og Opera at gøre. Jeg tror, vort Samfund er for lille til, at vi her tør vove Eksperimenter, og jeg tror, at vort Samfund vedvarende maa bære Kunstens Interesser frem, yde Kunsten Støtte, baade Skuespil og Musik. Jeg vilde gerne kunne gaa med til noget mere end just at yde Opera og Skuespil Husly. Jeg har fremdraget ved første Behandling og skal gerne notere det her igen, da Forholdet bringes frem i et Ændringsforslag fra et Mindretal, at det danske Musikliv sandelig ikke for Øjeblikket lever under saa lykkelige Vilkaar, at man har Grund til at stille sig ligegyldig, endsige afvisende overfor Musikkens Krav. Der kræves Ofre her, men de Ofre, ærede Medlemmer, vil vise sig at være vel anvendte. Er Tiden oprørsk, er Tiden i mange Henseender saaledes, at man mangler det frejdige Livsmod og den stærke Arbejdsglæde, der nødvendigvis maa til, hvor et Kulturliv

skal føres og et Samfund leves under ordnede Forhold, vover jeg at paastaa, at de, der ofrer noget paa Kunsten og ikke mindst paa Musikken, bidrager til at skabe noget af det Livsmod og den Arbejdsglæde, som kan bidrage til, at der ogsaa leves et aandeligt Liv, og som støtter alle de gode Bestræbelser, der i øvrigt maatte være i et Folk, ogsaa de materielle Bestræbelser for at skabe bedre Levevilkkaar.

Efter disse Udtalelser skal jeg tillade mig at anbefale det under Ændringsforslag Nr. 3 stillede Forslag om at købe Ejendommene Nr. 5 Tordenskjoldsgade og Nr. 7 Heibergsgade for derved, som Mindretallet ogsaa anfører, senere at kunne skaffe Plads til Opførelse af en Magasinbygning og et Skuespilhus.

Klaus Berntsen: Da der er hængaaet lang Tid siden denne Sag var til første Behandling, skal jeg tillade mig ganske kort at minde om, hvad der var Udgangspunktet for den Forhandling, vi fører her. I Fjor henvendte den nuværende Undervisningsminister sig til Finansudvalget, hvor han søgte og erholdt Samtykke til at købe Casino Teater for derefter at komme til Rigsdagen med Lovforslag om at nedbryde dette gamle Teater og ombygge det til en Scene for Opera og Ballet. Lovforslaget gik da ud paa, at Ministeren i Stedet for den ene Scene, vi nu har paa Kongens Nytorv, vilde tilvejebringe ikke mindre end tre Skuespilscener, idet der ved Siden af den nuværende Scene paa det kongelige Teater skulde tilvejebringes en lille saakaldt intim Scene for det mere intime Skuespil. Meningen var fra Regeringens Side, at man i Fremtiden for Statens Regning skulde drive tre Teatre: paa Kongens Nytorv skulde der være to Skuespilscener, en større og en mindre, medens man henviste Opera og Ballet og dermed Musikken til det nye Teater paa Casinos Grund. Staten skulde ikke blot drive disse tre Scener, men eje dem.

Den 18. December f. A. fremsatte Ministeren da sit Lovforslag, som gik ud paa at indføre det, jeg her har nævnt var Planen fra Ministeriets Side. Paa Venstres Vegne udtalte jeg mig imod denne Plan og gik ud fra, at naar Staten overhovedet vil bevare de forskellige Kunstarter og ikke nøjes med at drive Teater for Skuespil, og naar man vil indrette et helt nyt Teater for Opera og Ballet under Statsdrift, var det naturligere, at man kom tilbage til den gamle Plan, der tidligere